

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Hier is dus het eeuwige leven: den eenigen wijzen en waarachtigen God te kennen; en gij hebt te leeren hoe gijzelf Goden kunt zijn en koningen en priesters Gode, evenals alle Goden vóór u gedaan hebben — namelijk, door van één kleine graad tot een andere te gaan, en van een kleine hoedanigheid tot een groote; van genade tot genade, van verhooging tot verhooging, totdat gij geraakt tot de opstanding uit de dooden, en in staat zijt in een eeuwigen gloed te wonen, en in heerlijkheid te zitten, als degenen die getrouwd zitten in eeuwige macht.

JOSEPH SMITH.

No. 14.

15 Juli 1905.

10de Jaargang.

OVER ERFZONDE EN NOG WAT.

Een briefwisseling tusschen een Ouderling der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en een „onderzoeker”.

[Dezer dagen werden er verscheidene brieven gewisseld tusschen een Ouderling onzer Kerk en een „onderzoeker”. Zulk een correspondentie is uit den aard der zaak interessante en nuttige lectuur voor de lezers van „De Ster”. De „onderzoeker” zegt in één zijner brieven dat het tot het onmogelijke behoort dat tweeërlei geest kan ademen uit één geschrift, maar ons gevoelen is, dat het altijd verkieselijk is een zaak van meer dan één kant te beschouwen, en nu hij zich er niet uitdrukkelijk tegen verzet heeft, dat de brieven gedrukt werden, geven wij ze hier in het licht. Tusschen het schrijven van 2 Juni en dat van 4 Juli werden enkele kaarten gewisseld, die geen betrekking hebben op de besproken onderwerpen, en daarom door ons worden weggelaten. Verder leggen de brieven zichzelf uit. — RED.]

ROTTERDAM, 5 Mei 1905.

Aan het hoofdkantoor der Ned. en Belg. Zending, Rotterdam.

Weledele Heer: — Dezer dagen een tractaatje ontvangen hebbende, verzoekt ondergeteekende beleefd eenige inlichtingen, indien gij daartoe genegen zijt.

Op de eerste bladzijde lees ik, dat door Adams overtreding de dood op het gansche menschedom gebracht is, m. a. w. elk mensch heeft erfzonde. Op bladzijde 11 lees ik: „Kleine kinderen zijn zonder zonde”.

Waar blijft nu de erfzonde? daar toch ieder kind in zonde ontvangen en geboren wordt?

Waar en wanneer begint nu een kind te zondigen? Kan van een onreinen boom een reine vrucht afstammen? Gij zult ondergeteekende zeer verplichten hierop een antwoord te zenden.

Hoogachtend,

Uw dw. dnr.

A. DE GROOT.

ROTTERDAM, 9 Mei 1905.

Den Heer A. DE GROOT,
Alhier.

Weledele Heer: — In antwoord op Uw schrijven van 5 Mei j.l. kan ik U meedeelen dat op het tractaatje, bij U gebracht, wel een onzer zendelingen komen zal om antwoord, waarschijnlijk dezelfde persoon die het bij U bezorgd heeft. Hij zal, als U dit verlangt, heel gaarne met U spreken.

Maar ook wil ik met genoegen U per brief antwoorden op Uw vraag aangaande de erfzonde. Op de eerste bladzij van het tractaat leest men dat door Adams overtreding de dood op het gansche menschdom gebracht is. Nu voegt U er bij: „m. a. w. elk mensch heeft erfzonde”. Dit leest U niet in ons tractaat en dit leert de Bijbel ook niet, naar onze bescheiden meening. De *dood* is op het gansche menschdom gebracht, dat wil zeggen: alle menschen moeten *sterven*, het doet er niet toe of zij goed of kwaad gedaan hebben. Maar de *zonde* van Adam, Adams *overtreding* is door niemand geërfd. Zonde kan men niet erven, want iedereen zal geoordeeld worden voor zijn eigen zonde. Wel kan men *neiging tot zonde* erven, maar de daad van een vader blijft de daad van dien vader, en is niet de daad van zijn kind. Onmogelijk is het dat een kind die handeling, door zijn vader gepleegd, als erstuk ontvangt. Was dit mogelijk dan was de vader zijn zonde kwijt, hij was dus niet meer verantwoordelijk, en het kind zat opgescheept met iets wat hij nooit gedaan had en waarvoor hij toch aansprakelijk was. Het *gevolg van Adams zonde, de dood* is door Christus weggenomen. Alle menschen zullen opstaan, het doet er niet toe of zij goed of slecht geleefd hebben. Zoover is dus alles vereffend. Maar ieder mensch staat nog verantwoordelijk voor hetgeen hijzelf *doet*.

Laat ons samen eens enkele Schriftuurplaatsen lezen, die op deze dingen betrekking hebben. Eerstens dan 1 Johannes 3 : 4. „Een iegelijk, die de zonde doet, die doet ook de ongerechtigheid; *want de zonde is de ongerechtigheid.*” Vervolgens Ezechiël 18 : 20. „De ziel, die zondigt, die zal sterven: *de zoon zal niet dragen de ongerechtigheid des vaders*, en de vader zal niet dragen de ongerechtigheid des zoons: de gerechtigheid des rechtvaardigen zal op hem zijn, en de goddeloosheid des goddeloozen

zal op hem zijn." Let wel op: de zoon zal niet dragen de *ongerechtigheid* des vader, zal dus niet dragen de *zonde* des vaders, *want de zonde is de ongerechtigheid*. Vriendelijk verzoek ik U Ezechiël 18 heelemaal te lezen, daar dit ons punt uitvoerig bespreekt.

Kleine kinderen zijn dus zonder zonde. „Maar”, roept U uit, „ieder kind wordt toch in zonde ontvangen en geboren!” Juist zoo. Ieder kind wordt *in* zonde ontvangen, niet *met* zonde. Maar laat ons weer samen den Bijbel ter hand nemen. David roept in Psalm 51 : 7 uit: „Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijne moeder ontvangen”. Bracht David de zonde of de ongerechtigheid van zijn vader mee, of die van Adam? Neen, dit is onmogelijk volgens Ezechiël 18. Als ik U ooit eens een bezoek kom brengen, dan kom ik *in* uw huis, *in* uwe kamer, niet *met* uw huis of *met* uwe kamer. David kwam in een wereld vol zonde, maar zijn geest was rein van God gekomen. Hij had nog geen gelegenheid gehad om op deze aarde een zondige daad te doen.

„Waar en wanneer begint nu een kind te zondigen?” vraagt ge in Uw brief. Dat hangt af van de ontwikkeling van het kind. Bij de geboorte is geen kind in staat een zondige daad te doen. En later, als het kind wel in staat is tot het plegen van zondige daden, dan leeft het eerst nog een tijd dat het de wet niet begrijpt; zoodat de zonde niet toegerekend wordt. Romeinen 5 : 13. „De zonde wordt niet toegerekend, als er geene wet is.”

„Kan van een onreinen boom een reine vrucht afstammen?” zoo houdt gij vol in uw schrijven. Van ganscher harte zeg ik: „Neen, dat kan niet”. Ik antwoord echter verder: De vader en moeder van een kind zijn slechts vader en moeder van het *lichaam*. De *geest* is van God gekomen. (Lees Prediker 12 : 7). De geest is rein, want die is een kind van God, den *Vader der geesten* (Zie Hebreëen 12 : 9). Die geest moet leeren met het lichaam het goede te doen en het kwade na te laten. In het lichaam treft hij *neigingen tot zonde* aan, die hij moet bevechten en met de hulp des Heeren overwinnen. Zoodra hij de wetten verstaat, is hij verantwoordelijk voor zooverre hij ze verstaat.

Dit alles is kort, heel kort gezegd. Gaarne zou ik van U willen vernemen, wat Uwe inzichten zijn na het lezen van dit schrijven, opdat er gelegenheid moge komen om meer van gedachten te wisselen, per brief of mondelings. Daartoe ben ik, zoover de tijd mij dit toelaat, gaarne bereid.

Met vriendelijken groet verblijf ik,

hoogachtend,

Uw dw. dienaar

I. KOOLJMAN.

ROTTERDAM, 13 Mei 1905.

Den Heer I. KOOIJMAN.

Weledele Heer: — Daar U in uw schrijven van 9 Mei mijn meening wenscht te vernemen, dienen onderstaande regelen.

Vooraf wil ik U echter mededeelen, dat het in geen geval mijn bedoeling is om te twisten, derhalve verzoek ik Uwe aandacht.

In mijn schrijven heb ik gezegd: elk mensch heeft erfzonde. In Rom. 5 : 12 lees ik:

„Daarom gelijk door éénen mensch de zonde in de wereld is gekomen, en alzoo de dood tot alle menschen doorgegaan is, in welken allen gezondigd hebben” (dus *door* éénen mensch, *in* welken allen gezondigd hebben).

In Rom. 5 : 19 staat:

„Want gelijk *door* de ongehoorzaamheid van dien *éénen* mensch velen tot zondaars gesteld zijn geworden, alzoo zullen ook door de gehoorzaamheid van éénen velen tot rechtvaardigen gesteld worden” (dus *door* de ongehoorzaamheid van dien *éénen* mensch velen tot zondaars gesteld).

1 Cor. 15 : 22.

„Want gelijk ze allen *in* Adam sterven, alzoo zullen ze ook in Christus levend gemaakt worden”.

Sprekende deze teksten nu over erfzonde of niet?

Is er ook smet der zonde?

In Job 14 : 4 staat:

„Wie zal een reine geven uit den onreinen? niet één”.

Wat kunnen wij lezen in Gen. 8 : 21.

„En de Heere rook dien liefelijken reuk, en de Heere zeide in zijn harte: Ik zal voortaan den aardbodem niet meer vervloeken om der menschen wille, want het gedichtsel van 's menschen harte is boos van zijn *jeugd* aan, en ik zal voortaan niet meer al het levende slaan, gelijk als ik gedaan heb”.

Rom. 6 : 12, 13.

„Dat dan de zonde niet heersche in uw sterfelijk lichaam, om haar te gehoorzamen, in de begeerlijkheden van dit lichaam en stelt uwe leden niet der zonde tot wapenen der ongerechtigheid, maar stelt uzelve Gode als uit de dooden levend geworden zijnde, en stelt uwe leden Gode tot wapenen der gerechtigheid”.

Hebben alle menschen zonde? ook kleine kinderen?

In Jak. 3 : 2 staat:

„Want wij struikelen *allen* in velé” enz.

Indien een klein kind zonder erfzonde is, dan is het heilig en zou het later in een onheiligen toestand komen, omdat het de wet niet begrijpt!?

In 1 Cor. 15 : 43-47 staat :

„Doch het geestelijke is niet eerst maar het natuurlijke, daarna het geestelijke.

De eerste mensch is uit de aarde aardsch, de tweede mensch is de Heere uit den hemel”.

In Rom. 3 : 23 staat :

„Zij hebben *allen* gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods”.

Joh. 3 : 6.

„Hetgeen uit het vleesch geboren is dat is vleesch, en hetgeen uit den geest geboren is dat is geest”.

Rom. 2 : 12.

„Want zoovelen als er zonder wet gezondigd hebben, zullen ook zonder wet verloren gaan; en zoovelen als er onder de wet gezondigd hebben, zullen door de wet geoordeeld worden”.

Hebr. 12 : 14.

„Jaagt den vrede na met allen, en de heiligmaking, zonder welken niemand den Heere zien zal”.

1 Petr. 1 : 15, 16.

„Maar gelijk Hij die u geroepen heeft heilig is, zoo *wordt* ook gij zelven heilig in al uw wandel, daarom dat er geschreven is: Zijt heilig, want ik ben heilig”.

1 Joh. 3 : 8.

„Die de zonde doet is uit den duivel, want de duivel zondigt van den beginne. Hiertoe is de Zoon Gods geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zoude”.

Titus 2 : 14.

„Die zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat hij ons zoude verlossen van alle ongerechtigheid, en zichzelf een eigen volk zoude reinigen, ijverig in goede werken”.

1 Petr. 2 : 24.

„Die zelf onze zonden in zijn lichaam gedragen heeft op het hout, opdat wij der zonden afgestorven zijnde, der gerechtigheid leven zouden, door wiens striemen gij genezen zijt”.

Eph. 2 : 10.

„Want wij zijn zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen”.

Hiermede eindig ik, het aan u overlatende te oordeelen :

Of er Erfzonde;

Of er Erfsmet (bestaat);

Of kleine kinderen zonder zonde zijn.

Na vriendelijke groete,

Hoogachtend,

A. DE GROOT.
(Wordt vervolgd.)

GRONINGER CONFERENTIE.

Deze gebeurtenis had plaats op 8 en 9 Juli 1905. Van de zendelingen waren aanwezig: Zendingspresident Jacob H. Trayner; president Abraham Dalebout en Herman Westbroek van de Amsterdamsche Conferentie; Derk Koldewijn, Bakke Postma en Ira Elmer van de Rotterdamsche Conferentie; Pieter Assenberg en Jans Tingen van de Arnhemsche Conferentie; Le Roy G. Pickering van de Luiksche Conferentie; Le Grand Richards en Iemke Kooijman van het zendingskantoor; benevens al de zendelingen van de Groninger Conferentie.

De vergaderingen werden gehouden des morgens en des middags in de gewone zaal, Ged. Kattendiep 7, des avonds in de bovenzaal van het Concerthuis in de Poelestraat. Ze werden geleid door president Heber J. Webb. Zaterdag, den eersten Conferentiedag, had er een zendingsraadsvergadering plaats, waarin door de aanwezigen rapport over den algemeenen zendingstoestand uitgebracht en onderling besproken werd hoe het werk des Heeren hier te lande het best bevorderd kan worden.

Zondagmorgen ten 10 ure ving de eerste openbare bijeenkomst aan met het zingen van: „Zie den heil'gen engel vliegen”. Ouderling Assenberg deed het gebed, waarna gezongen werd: „'t Gebed is 's harten eigen wensch”. De leider der vergadering heette de aanwezigen welkom en gaf in korte trekken te kennen wat het doel van de Heiligen der Laatste Dagen is. Vervolgens kreeg Ouderling Dalebout het woord. Spreker wees er op, hoe de Heiligen der Laatste Dagen alles hebben over gehad voor het Evangelie. Hun liefde voor de waarheid is niet enkel lippen-taal geweest, maar waar het gevergd werd, hebben zij hun bloed laten vloeien. Ouderling Wood onderstreepte het gesprokene. Vervolging is één der kenmerken van het ware volk Gods. Door Ouderling Van Braak werd het groote gewicht van het gebed besproken en verder betoogd, dat de Bijbel duidelijk zegt dat er in de laatste dagen profeten zullen zijn, die in den naam Gods spreken zullen. Het slotlied was: „Verlosser van Israel”. Dankzegging door Ouderling Kooijman.

Des namiddags om 2 uur ving de tweede openbare bijeenkomst aan. Gezongen werd „O, Heer, wij brengen nu.” Gebeden door Ouderling De Hart. Het tweede lied was: „Jezus werd eertijds veracht”. Ouderlingen Richards en Cannon dienden het Heilige Avondmaal rond. President Webb stelde de algemeene autoriteiten van Kerk en Zending voor, o. w. de volgende in de Groninger Conferentie werkende zendelingen: President Heber J. Webb, Joseph M. Woodland, Herman van Braak, Abraham H. Cannon, Charles W. Wood, Reindert Schouten, Petrus W. de Hart en Melvin H. Welker. Vervolgens werd door de volgende personen ieder ongeveer 5 minuten gesproken: President Trayner en Ouderlingen Assenberg, Koldewijn, Westbroek, Elmer, Tingen, Postma,

Schouten en Woodland. Als tusschenzang zongen de aanwezigen: „Lieflijk rijst het heilig daglicht”. Slotlied: „Wees oprecht in al uw wandel”. Dankzegging door broeder Frederik Dekker.

De avondvergadering werd om 7 uur geopend. Gezongen werd: „O, mijn Vader”. Ouderling Van Braak bad. Vervolgens zong men: „Nader, mijn Heiland, tot U”. Het eerst sprak Ouderling De Hart, die betoogde dat de prediker des Evangelies met goddelijk gezag bekleed moet zijn. Daarna kwam broeder Berend Tiemersma, uit Leeuwarden, aan 't woord, die in een welsprekende rede wees op het groote gewicht van de boodschap der „Mormoonsche” zendelingen: God heeft van den hemel gesproken. Liever dan te trachten in mijn eigen woorden te vertellen wat die boodschap meer in 't bijzonder inhoudt, zeide hij, zal ik mijne opmerkingen besluiten met het voorlezen van een versje uit ons tijdschrift Spreker las nu „Het Evangelie” voor, onlangs in de „Ster” verschenen, waarbij hij toonde een uitstekend rederijker te zijn. Het laatst sprak Ouderling Kooijman, die zeide dat de Geest des Heeren de zendelingen bijstaat bij het prediken, wat hij poogde op te helderen door een voorval uit eigen ondervinding mee te deelen. Ten slotte zongen de bijeengekomenen: „Wij danken U, Heer, voor profeten”. Dankzegging door President Trayner.

De bijeenkomsten waren goed bezocht en er heerschte een voortreffelijke geest.

LEMKE KOOLJMAN, *Secr.*

MACHT DES VERKEERS.

Kwaad gezelschap maakt te schande,
Goed gezelschap eert en adelt:
Wees dus keurig op een' vriend.

Een dropje regenwater
Viel op een gloeiend ijzer,
En was niet meer.

Het viel op eene bloeme
En glinsterde als een parel:
Het was een dropje dauw.

Het sijpelde in een schelpje
Te zegenrijker ure —
En werd een parel zelf.

(Naar 't Hoogduitsch.)

E. CNUDE.

VRAGEN EN ANTWOORDEN.

Vraag: Wat is melaatschheid?

Antwoord: Wij antwoorden met het volgende, ontleend aan „Ben-Hur”, een verhaal uit den tijd van Jezus’ omwandeling op aarde, door Lewis Wallace:

„Zij en Tirza waren melaatsch.

„Weten onze lezers wat dat insloot? Een melaatsche werd als dood beschouwd. Uit de stad verdreven mocht hij zijne betrekkingen slechts op grooten afstand toespreken. Zijne woonplaats was bij andere melaatschen in spelonken of wildernissen. Zag hij iemand naderen — uit de verte reeds moest hij hem toeroepen: Onrein! Onrein! — Een wezen, dat zichzelf tot afschuw was, en alleen van den dood uitkomst kon verwachten.

„Nog herinnerde de moeder zich den dag, waarop zij binnen in hare hand iets vreemds gevoeld had, dat zij, maar tevergeefs, beproefd had weg te wasschen. Eerst hechtte zij er niet veel aan, maar toen ook Tirza hetzelfde aan hare hand opmerkte, werd zij ongerust. Haar dagelijksch rantsoen van water was niet groot, toch gebruikten zij er elken dag een gedeelte van om de aangetaste plek te reinigen. Maar het breide zich uit, de geheele hand werd ontstoken, het vel barstte op verschillende plaatsen, de nagels vielen af. Zij leden niet veel pijn, maar voelden zich voortdurend onwel. Later verdroogden hare lippen en vielen er kloven in, en toen de moeder op zekeren morgen met angst in het hart Tirza nauwkeurig beschouwde, zag zij haar vreeselijk vermoeden bewaarheid: de wenkbrauwen van haar kind waren geheel wit.

„Wat zij toen doormaakte is niet te beschrijven. Sprakeloos en onbewegelijk zat de arme vrouw een poos neder, slechts dat ééne woord bij zichzelf herhalende: melaatsch, melaatsch.

Toen zij weer geregeld denken kon, was haar eerste gedachte het vreeselijk geheim te verzwijgen en Tirza in gelukkige onwetendheid te laten. Zelve hopeloos verdubbelde zij hare zorgen voor Tirza, en slaagde er met de grootste zelfbeheersching in haar onkundig te laten, met betrekking tot den aard harer ziekte, en wist zelfs de hoop bij haar levendig te houden, dat zij van voorbijgaanden aard zou wezen. Zij bedacht raadsels en spelletjes, vertelde geschiedenissen, oude en nieuwe, luisterde met het grootste genot naar de liederen, die zij Tirza herhaaldelijk deed zingen, en hief zelve de psalmen aan van den koninklijken zanger, alles om voor een poos ten minste haar verdriet te verzetten en hare ziel tot God op te heffen, die haar, evenals de wereld scheen vergeten te hebben.

„Langzaam maar zeker nam de kwaal toe. Na eenigen tijd werd het hoofdhaar wit, vielen lippen en oogleden met gaten, werd het geheele lichaam met blaren bedekt. Toen werd de keel aangedaan, werd hare stem heesch, werden de gewrichten stijf. Nog maar weinig tijds, dan zou de ziekte de bloedvaten en de beenderen aantasten — en zoo kon het vele jaren al erger en erger worden, totdat eindelijk de dood haar kwam verlossen.”

Als de kastelein juicht over zijn welvaart, dan schreien tal van gezinnen om hunne ellende.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

WEES VOLHARDEND.

't Is mogelijk dat gij een begaafdheid bezit, maar er weinig mede uitricht; 't Is mogelijk dat gij met ijver begint, maar met een ijver die spoedig verflauwt; 't is mogelijk dat gij onder die menschen behoort, die vurig iets nieuws aangrijpen, zoolang het nieuw is, zoolang zij er door geboeid worden, maar die al spoedig hun oog op wat anders richten dat dan weer boeiend is; 't is mogelijk dat gij volhoudt zoolang er geen hinderpalen zijn en moeilijkheden . . . Wees volhardend! alleen daardoor kunt ge slagen. Het is niet voldoende om in de goede richting te vertrekken; de vraag is of men in dezelfde goede richting voortgaat om tot het doel te geraken. De man die met vasten stap een weg betreedt, den weg dien hij als den rechte beschouwt en die voor hem de rechte is, en die dien weg zonder af te wijken blijft betreden — moet iets bereiken. Het doel zij ver, de weg zij bezwarend — als hij volhoudt bereikt hij doel. Het doet er niet toe of zijne snelheid die van een schildpad is of van een automobiel. Slechts de aanhouder wint, overal, op ieder gebied des levens. Houd uw eenmaal genomen besluit vast — als een prooi, hardnekkig! In voor- en tegenspoed, als omstandigheden meewerken en als ze tegen zijn, als men aangemoedigd wordt en als er ontmoedigingen zijn, als men aanvankelijk slaagt en als men juist niet schijnt te bereiken wat men zich voorstelde — houd vol! Laat uw gekoesterd denkbeeld niet los!

Volharding zal uwe beste eigenschappen tot ontwikkeling brengen, en uwe gebreken en tekortkomingen het hoofd bieden. Zij is een staag voortbrandend vuur, ook al slaat de vlam niet meer uit.

Goede Raad.

HOOFDZAAK EN BIJZAAK.

Oefen u zelf om vaardig en scherp te onderscheiden wat hoofdzaak en wat bijzaak is.

Niet alles is even belangrijk in het leven. Weet het belangrijke van het bijkomstige te onderscheiden en laat u nooit door bijzaken van de hoofdzaak aftrekken. Verbeuzel uw tijd niet bij onbeduidende dingen, die van ondergeschikt belang zijn, om daarna te bemerken, dat tijd en werkkraft en de goede gelegenheid voorbijgegaan zijn en juist dat ééne niet gedaan is wat voor alles noodig was geweest.

Sommige menschen hebben een ergelijke neiging om steeds aan het onbelangrijkste hun aandacht te wijden. Ze zouden een engel

laten wachten om een paar spelden te kunnen oprapen. Kleine menschen zoeken kleine dingen. Ze handelen alsof ze een voorliefde hebben voor al wat onbeteekenend en plat is. Ze zouden de gelegenheid dat ze tien gulden kunnen verdienen laten voorbijgaan, omdat ze hun tijd zoek brengen bij iets van tien stuivers. Schitterende voordeelen laten ze zich ontglippen omdat ze onbenullig maar al op een klein voordeeltje uit zijn en niets anders zien. Ze pluizen en knoeien aan de franje en verfrommelen daarbij de geheele doek; ze zien de hoofdzaak voorbij en verbeuzelen tijd en kracht aan onnoozele bijzaken, alsof die heel wat waren.

Sommigen, als ze een teekening maken, beginnen met één boom af te werken alsof het er om te doen was de blaadjes geteld weer te geven; maar eer geheel, de groote lijn en de breede schaduw geven ze niet. Van zulk werken komt niets terecht. Zoo doet menigeen in zijn leven ook. Eén stukje, één onderdeel neemt hij ter hand en hij ziet niet de groote lijn van het leven.

Niet dat de onderdeelen, de kleinigheden onbelangrijk zouden zijn! Uit het kleine wordt het groote opgebouwd; en er ligt groote kracht in het niet verwaarloozen van het kleine, de bijzaken, maar alleen als ze in het juiste verband met het geheel staan zijn ze van beteekenis en werken tot het welslagen mee. En als er iets ongedaan moet blijven — en wanneer moet dit niet? — laat dan het onbeteekenende ongedaan en richt uw aandacht op het waarlijk groote en belangwekkende des levens; in zaken, in het leven der geestelijke dingen, overal. Laat u niet leiden door kleine overwegingen, door overleggingen zonder veel beteekenis, door wat daar toevallig voor uw voet ligt, maar zie op in het groote ruime leven; acht groot wat waarlijk groot en klein wat inderdaad klein is.

Goede Raad.

AANGEKOMEN.

Ouderling Le Roy G. Pickering, uit Salt Lake City, Utah. Hem is de Luiksche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

Naarmate men zelf meer geest heeft, vindt men dat er meer origineele menschen zijn. Alledaagsche lieden vinden geen verschil tusschen de menschen.

PASCAL.

VITACHTIGHEID.

DOOR MRS. HARRIËT BEECHER STOWE.

(*Vervolg van blz. 200.*)

Maar als een man bemerkt, dat hij een vrouw heeft die nog weinig van huishouden afweet, volgt er uit, dat hij niet beter doen kan, dan alle aanmerkingen op alles wat hem voorkomt, zonder vormen of complimenten, haar naar het hoofd werpen? Hij zou op zulk een toon niet durven spreken tegen zijn schoenmaker, zijn slager, zijn bakker, of hij zou er toch altijd eenige inleiding, een enkel verzachtend woord bijvoegen. Toen Orestes nog niet getrouwd was, maakte hij nooit aanmerking op het eten, dat hij in zijne restauratie kreeg, zonder zijn woorden vooraf goed te overleggen, om het scherpe van zijn kritiek wat te temperen. De wetten der samenleving vereischen, dat wij onze aanmerkingen op hen, die wij buiten 's huis ontmoeten, eenigszins matigen en den juisten tijd er voor uitkiezen. Maar op zijn eigen vrouw, in zijn eigen huis mag ieder vitten zonder eenige complimenten of verzachtende frazes. Dat kan de man ten minste, maar hij kan er zich dan ook op voorbereiden dat hij zijn vrouw binnen een paar jaren geheel veranderd en zijn huis onuitstaanbaar zal vinden. Misschien ondervindt hij ook, dat zulk een vitterij een spel is, even goed door twee personen als door één te spelen, en dat een vrouw hare pijlen met vrij wat meer juistheid en bedrevenheid kan afschieten dan een man.

Doch de schuld ligt niet altijd aan den man. Even dikwijls wordt een liefhebbend, geduldig, goedhartig echtgenoot gekweld en geplaagd en bestookt door de vitterijen van een vrouw, die naar 't schijnt geen grooter talent heeft, dan die gave om bij den eersten oogopslag de zwakke zijden van allerlei dingen te zien en aan te wijzen.

De edelaardigste, de welwillendste mannen zijn dikwijls door die onophoudelijke vitterijen de knorrigste en ruwste echtgenooten geworden. Verzokerd, dat toch niets wat zij doen goed gevonden wordt, zijn zij geëindigd met niets te doen. Voldoen kunnen zij toch niet: waarom zouden zij 't ooit weer beproeven?

Ik heb een man gekend die met een bedorven kindje in het huwelijk trad. Er was geen eind aan haar grillen, haar eischen, haar prullen. Eindelijk had hij, om rust aan zijn zenuwen te geven, besloten, zich voor het uiterlijke om haar niet meer te bekommeren, hij hoorde haar wenschen met dezelfde onverschilligheid aan, als haar klachten, en leefde voortaan zooveel mogelijk alsof zij niet bestond. Hij bezorgde in stilte wat hij dacht dat zij noodig had, zonder zich de moeite te geven, op haar verzoeken te letten of naar haar grieven te luisteren. Zijn vrouw werd ziek, maar het hart van den echtgenoot was koud als een steen; er bestond geen greintje sympathie meer om het te verwarmen. Zij stierf, en nu ademde hij weer vrij en had een gevoel alsof hem een pak

van het hart genomen was. Hij hertrouwde met een vrouw, die niet mooi, maar lief en goedhartig was, die weinig eischte, zelden laakte, maar dan nog altijd met takt, omzichtig, bedachtzaam; en de man, vroeger een onverschillig echtgenoot, werd de slaaf van haar wil. Hij was in hare handen als de leem in de hand des pottebakkers; de minste aanmerking, die zij maakte, juist omdat zij nooit scherp en nooit ondoordacht was, had meer invloed op hem dan een vloed van woorden. Zoo verschillend is dezelfde mensch, al naar gelang van de wijze, waarop hij behandeld wordt!

Ik heb tot nog toe alleen over de gevolgen gesproken, die vitzucht tusschen man en vrouw voor henzelfen heeft, maar nog treuriger zijn ze, als zij kinderen hebben. Is vitzucht de kwaal, waaraan de hoofden van het gezin lijden, dan tast ze al de leden aan. Niets ter wereld doet kinderen zóó zeer, als onverstandige, onbedachtzame vitterij. Dikwijls is een kind even gevoelig en prikkelbaar als een volwassene maar wezen kan, en heeft bovendien nog al de gebreken aan zijn leeftijd eigen. Niets aan hem is nog behoorlijk op orde; hij is in allerlei dingen nog zwak en gebrekkig, en iedereen acht zich volkomen gerechtigd, rechts en links op hem te vitten, meestal met het gevolg, dat hem eindelijk niets meer kan schelen of dat hij een onverdragelijk humeur krijgt.

Een levendige, woelige jongen komt uit school, verlangend om aan zijn moeder iets te vertellen, dat hij op zijn hart heeft, en het eerste, wat hij van zijn vader hoort, is:

„Kijk, daar heb je de deur weer open gelaten! Wanneer zal je dat toch eens afleeren? En wat zit er een modder aan je schoenen! Hoe dikwijls moet ik je toch zeggen, dat je je voeten moet vegen?”

„Daar heb je nu waarlijk je pet weer op de kanapé gegooid! Wanneer zal je toch eens leeren, hem op te hangen?”

„Leg je lei daar niet neer; dat is er de plaats niet voor.”

„Wat zijn je handen smerig! wat heb je uitgevoerd?”

„Ga niet op dien stoel zitten; je breekt de veeren maar met dat wiebelen.”

„Mijn hemel! wat zit je haar slordig! Ga dadelijk naar boven en kam het eens uit.”

„Heb je de knopen weer van je kiel afgetrokken? Mijn hemel! wat ben jij ook een jongen!”

„Spreek toch zoo hard niet; je stem gaat mij door merg en been.”

„Zeg eris, Piet! ben jij het geweest, die dat potje gebroken heeft?”

„Ik geloof zeker, Piet! dat jij zulke schaarden in mijn scheermes gemaakt hebt.”

„Piet! ben jij aan mijn lessenaar geweest en heb jij die vellen papier beklad.”

Nu is het de vraag, indien de volwassene leden van 't gezin een dergelijke reeks van even gegronde aanmerkingen moesten hooren als

de ongelukkige Piet daar voor zijn deel krijgt, of dezen niet, evenzeer als Piet uit hun humeur zouden raken?

Zeker wel; maar dat zijn volwassenen, en deze hebben rechten, die men eerbiedigen moet. Men kan hun niet alles zeggen, wat men al zoo over hun doen en laten denkt, of, als men het deed, zou er dan niet altijd leven in huis zijn?

Meiden zijn in den regel niet veel meer dan volwassene kinderen, en op dezen is derhalve wat ik zeide evenzeer van toepassing. Een ruwe, onbeschaafde meid, die in een deftig huis komt dienen, heeft op allerlei dingen te letten. Hier is een gaspijp, daar de buis van de waterleiding, overal een omslag van allerlei dingen, die in een deftig huishouden onmisbaar zijn, en waarmee ze moet leeren omgaan. Let ze er niet op, allerlei ongerief zal ontstaan, het geheele huis overstroomd, of met een walgelijken stank vervuld worden. Het dekken van de tafel en het bedienen der gasten geeft aanleiding tot honderd vergissingen, waarvan er één genoeg is om 't heele gezin in een kwaden luim te brengen. Het is dan ook niet te verwonderen, dat er zooveel gelegenheid tot vitterij in het huishouden is, en evenmin, dat Mevrouw en de meid vaak op denzelfden voet met elkander staan als kat en hond, die tegen elkander blazen en brommen. De vrouw des huises is boos, kwaad, wanhopig, en met reden; de meid evenzoo, en met even veel reden. Doch laat Mevrouw eens op een drukkerij geplaatst en, na enkele, vluchtige inlichtingen, gelast worden, een courant te zetten, dan is het waarschijnlijk, dat zij even onnoozel en verlegen zou staan kijken als Kaatje in haar welingericht en prachtig gemeubileerd huis.

Er zijn menschen, die voortdurend door de meidenplaag (zoo als zij het noemen) worden geteisterd, even als de zee, waarvan de golven altijd in beweging zijn. Letterlijk is hun tafel tot een strik, en tot een val, en tot een aanstoot voor hen geworden. Hun gas en hun water, hun vuur, hunne meubelen, hunne ornamenten, zoodra ze in die onbedrevene, lompe handen zijn, schijnen als zoovele pijlen in de hand van Satan, die hij dag en nacht op hunne gemoedsrust afschiet, — zoodat, al moge ook hun huis in orde zijn, hun humeur en gemoed het zeker niet is.

Ik richt mij thans tot de gewetens van duizenden vrouwen, die, wat haar wil en voornemen aangaat onberispelijk mogen heeten. Zoo dikwijls zij in de kerk komen, stijgen met elken psalm, met elk gebed, hare zielen tot God, tot hemelsche liefde en reinheid en rust omhoog; en zij zijn nauwelijks weer tehuis of, zich ergerende aan haar eigen verkeerdheden, moeten zij zich zelve wel verachten, dat ze zoo liefde-loos, zoo driftig, zoo knorrig, onder alles zoo lichtgeraakt zijn: hoe komt het? ze zijn fijne, gevoelige snaren, maar ze geven een wanklank, als een lompe hand er gedurig op krast.

Spreek me niet van kloosterpijn en geeseling en onthouding! Ze

zijn waarlijk niet noodig. Laat eene vrouw hare huiselijke beproevingen als zulke kastijdingen beschouwen, — ze aannemen, — zich daarin verheugen, — daaronder stil en geduldig zijn en een hart vol liefde bewaren — en het klooster kan haar niets meer leeren.

Als Kaatje 's avonds den sleutel van de kachelpijp den verkeerden kant om heeft gedraaid (nadat het haar reeds meer dan honderd malen geweest is, hoe zij doen moet): en de heele familie hoestende en proestende wakker wordt; als het gas in de kinderkamer door Trijntje uitgeblazen, in plaats van uitgedraaid wordt, schoon zij telkens weer heeft gehoord hoe gevaarlijk dit is, — als de borden, die 's middags op tafel komen, er smerig en streperig uitzien, al hebt ge haar weken aaneen in de doodeenvoudige kunst van afwasschen en afdroogen geoeffend, — als de vorken en messen met ivoren hechten in heet vaatwater worden gelegd, al kent ze er de gevolgen van en al is ze tot vervelens toe gewaarschuwd, — als een paar halfbeschaafde wezens boven en beneden, en door het geheele huis telkens de belangrijkste dingen vergeten, juist op het oogenblik, waarop ze er om moesten denken, — dan is het ongelukkig met de vrouw des huizes gesteld, zoo zij hare beproevingen niet in de daad en in waarheid weet te verdragen en te boven te komen. Het zijn niet alleen apostelen, die een welbehagen kunnen hebben in nooden en benauwdheden; maar ook moeders en huisvrouwen, die van den apostel willen leeren, kunnen zeggen: „Als ik zwak ben, dan ben ik machtig.”

De last drukt niet meer, als wij geleerd hebben, hoe wij dien dragen moeten. Licht valt het dragen, als wij inzien, waar het goed voor is.

Maar zullen wij 't inzien, zal er, in weerwil van de woeling der wereld, rust en kalmte in den huiselijken kring heerschen, dan moeten wij ééne gave zoeken, die, hoe ook door allerlei dweepers in miscrediet gebracht, toch een eereplaats verdient onder de Christelijke deugden: — DE GAVE VAN HET ZWIJGEN.

Geen woorden kunnen uitdrukken, geen tong kan vermelden, hoe groot de waarde van het NIET SPREKEN is. „Spreken is zilver, zwijgen is goud” luidt een oud en kostelijk spreekwoord, en terecht zegt Salomo: „Een dwaas zelfs, die zwijgt, zal wijs geacht worden, en wie zijne lippen toesluit, verstandig.”

„Maar,” brengen vele stemmen daartegen in, „wat moet er van komen, als wij niet spreken mogen? Moeten wij onze kinderen en onze dienstboden, en elkander niet bestraffen? Moeten wij het kwaad maar stil zijn gang laten gaan?”

Neen, verkeerdheden moeten gezien, verkeerdheden moeten aangegeven, bestraft en verbeterd worden. Berisping en vermaning zijn plichten die de hoofden van 't huis jegens hun gezin en alle waarachtige vrienden jegens elkander te vervullen hebben.

Maar, goedgeunstige lezer! laat ons eens rond zien in 't leven, laat

ons 't gedrag van anderen en ons eigen gedrag eens nagaan en vragen: „Heeft het vitten op anderen wel altijd verbetering tot doel? Hoe dikwijls is het tijdig en billijk, juist en weldoordacht? Hoe vaak wordt het op zulk eene wijze gedaan, dat het eenige vrucht kan dragen?”

„Een wijs bestraffer bij een hoorend oor,” is een van die *zeldzame* dingen, waarover Salomo spreekt — misschien wel het zeldzaamste, dat er te vinden is. Hoe weinig waarlijk vrome menschen gaan van een godsdienstig beginsel uit bij 't vervullen van dezen uiterst moeilijken plicht! Wij maken aanmerking op een kachel, die zóó trekt, dat alle warmte in den schoorsteen gaat, en niet in de kamer komt. Dat is geld verkwist, zeggen wij. Even noodeloos schijnt vaak kerkgaan, gebed en gezang : zij kweeken en bevorderen de beste, de heiligste gevoelens, — maar als deze zich niet verspreiden door de atmosfeer van het dagelijksch leven en de lucht van onze huiskamers verwarmen, dan baten ook prediking gebed en gezang al bitter weinig.

Wij hebben ons in den gebede neergebogen met de ootmoedige belijdenis, dat wij even onhändig in de geestelijke dingen zijn, even ongeschikt voor het hemelsch Jeruzalem, als Kaatje en Trijntje en de kleine bedelares op onze stoep, voor onze pronkkamers. Wij hebben de struikelingen, waaraan wij ons iederen dag, ieder uur schuldig maken, erkend, en beleden dat de gedachte daaraan ons met smart vervult, dat het juk onzer overtredingen ons zwaar op de schouders drukt. Maar als wij uit de kerk terugkomen, stuiven wij dan niet tegen onze dienstdoden en kinderen op, omdat zij even onhandig en zorgeloos in de aardsche dingen zijn, als wij in de hemelsche waren? Matigt de gedachte aan het onuitputtelijke geduld van onzen Heer ons ongeduld niet, als wij zeventig maal zeven malen iets gezegd hebben en onze woorden in den wind geslagen zijn? Waarlijk, ik verdenk de oprechtheid niet van uw godsvrucht, die gij in de kerk hebt opgedaan; — maar wat wij noodig hebben is dit, dat wij haar in het dagelijksch leven in praktijk brengen, en dat het er niet mee gaat, zoo als met de kachels, die ik straks noemde, waarvan al de warmte, voor de huiskamer geheel verloren, zich in het onmetelijke luchtruim daarboven verliest.

(Wordt vervolgd.)

Alles is al eens gezegd; en men komt altijd te laat, sedert er meer dan zeventuizend jaren menschen zijn die denken.

LA BRUIJÈRE.

Men scheldt den tijd voor kort, zelfs veel te snel van gang,
En elk zoekt tijdverdrijf: is dan de tijd niet lang?

J. Vos.

IN 'S LEVENS SCHOOL.

Ik kan niet altijd zien den weg die voert
Naar 't hemelsch land.
'k Vergeet soms heelemaal dat Hij mij leidt
Met liefde-hand.
Maar toch weet ik dat 't pad mij leiden moet
Uit 't tranendal,
En dat 'k, als 'k 's levens top bereik, verstaan
En weten zal.

Op 's levens ruwe zee merk 'k niet den koers
Mijns vaartuigs — doch
Sla 'k eens een blik terug dan zie 'k heel ver
Zijn blinkend zog,
Beglansd door 't liefdelicht van God; zoodat
Ik wijk noch wend;
Vertrouwend dat de Stuurman van mijn schip
Den koers wel kent.

Ik kan niet altijd 't plan zien waarop Hij
Mijn leven bouwt;
Want dikwijls word 'k verward door 't druk geklop
Op steen of hout.
Tot 'k heelemaal vergeet dat Hij verstaat
En overziet,
En dat niets op mijn levenspad niet naar
Zijn plan geschiedt.

In 's levens school kan 'k niet altijd verstaan
Des Meesters wil;
Noch wordt daar altijd iedre taak voltooid
Door Zijn pupil.
Maar 'k leer met Zijne hulp oplossen wat
Hij mij gebiedt.
En zeggen waar ik niet begrijpen kan:
„Uw wil geschiedt.”

(Uit het Engelsch.)

I. K.

I N H O U D:

Over Erfzonde en nog wat	B.z. 209	Hoofdzak en Bijzaak	Blz. 217
Groninger Conferentie	„ 214	Aangekomen	„ 218
Macht des Verkeers	„ 215	Vitachigheid	„ 219
Vragen en Antwoorden	„ 216	In 's levens School	„ 224
Wees volhardend	„ 217		

Uitgave van JACOB H. TRAYNER, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.